

Stukken voor de Redactie
te zenden vóór den 15en
der maand aan:

G. D. DUURSMA,
Achter de Hoven 114 bis,
LEEUWARDEN.

Redactie:

G. D. DUURSMA.
J. M. VAN DEN HOUTEN.

Girorekening

No. 133550 - HEESCH bij Oss.

Alle correspondentie te
richten aan het Secretariaat
Adres:

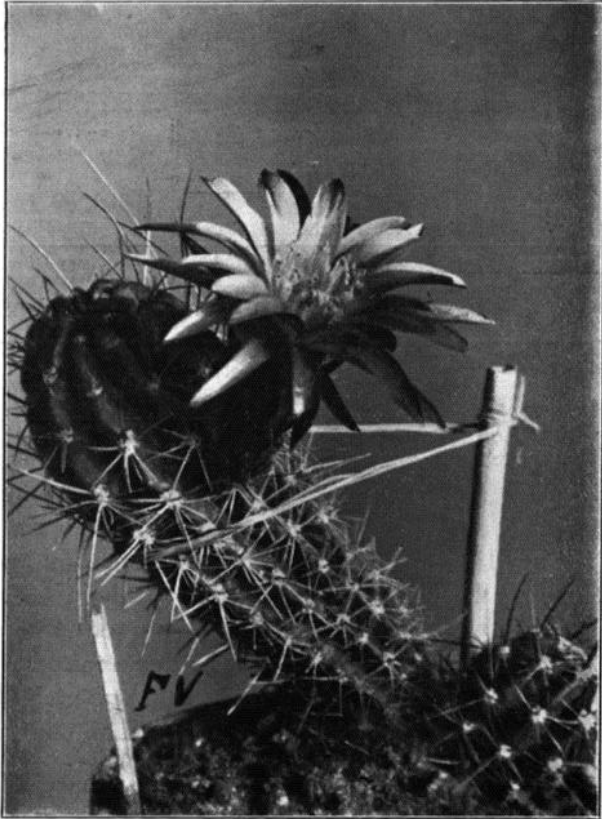
Mej. M. C. KARSTEN,
TERBORG.

Hoofdbestuur: CHR. DE RINGH, *Voorzitter*, Hilversum, van Ostadelaan 23;
Mej. M. C. KARSTEN, *Secretaresse*, Terborg; S. P. C. VAN ROMUNDE, *Penning-
meester*, Heesch bij Oss; G. D. DUURSMA, Leeuwarden, Achter de Hoven 114 bis;
J. M. VAN DEN HOUTEN, Rotterdam, Mathenesserlaan 364.

ECHINOPSIS CAESPITOSA (PURP).

Voor ditmaal willen wij enkele oogenblikken stil staan bij een cactus, welke, hoewel behoorende tot het bij de liefhebbers minder geliefde geslacht der Echinopsen, toch onze aandacht ten volle verdient. Zoowel in vorm als bloem toont zij belangrijke verschillen met de algemeen bekende Echinopsen en juist door de verschillen der bloem werd zij dan ook door de Amerikaansche geleerden Britton en Rose evenals de Echinopsis cinnabarina, Pentlandii en meer anderen in het geslacht „Lobivia” vereenigd, zoodat zij daar voorkomt onder den naam „Lobivia caespitosa” Zij werd 1917 voor het eerst beschreven door Purpus en komt uit Bolivia. Zij vormt door de vele uitloopers of spruiten daar zodevormige planten, waarvan de afzonderlijke stammen bij een lengte van 10 tot 15 c.M. en een dikte van ± 5 c.M. zich boogvormig buigen en dus niet de bollen vormen welke wij bij zoovele andere Echinopsen waarnemen. Op haar 10 - 12 ribben staan de doornbundels met onderlinge afstanden van ± 12 m.M.: welke gevormd worden door een tusschen 10 en 14 varierende getal korte randoorns en één beduidend langere middendoorn, welke gebogen is. De bloem is, hoewel van korten duur, zeer schoon. Zij heeft niet de lange bloemsteel der Echinopsen, doch bereikt slechts een lengte van ± 6 c.M., overigens is zij ook bezet met de kleine schubjes en zeer wollig. De bloem zelve is in goed geopende stand ongeveer 7 c.M. groot, terwijl de buitenste bloembladeren bruinrood en de binnenste wat lichter van kleur zijn, Al mogen dan ook vele verzamelaars met eenige minachting op de

planten van het geslacht *Echinopsis* neerzien, bij de aanblik van

Echinopsis (Lobivia) caespitosa.

zoo'n bloeiende *caespitosa* geloof ik zeker dat zij hare meening zouden wijzigen.

Zwollerkerspel. Nov. 1932.

F. V.

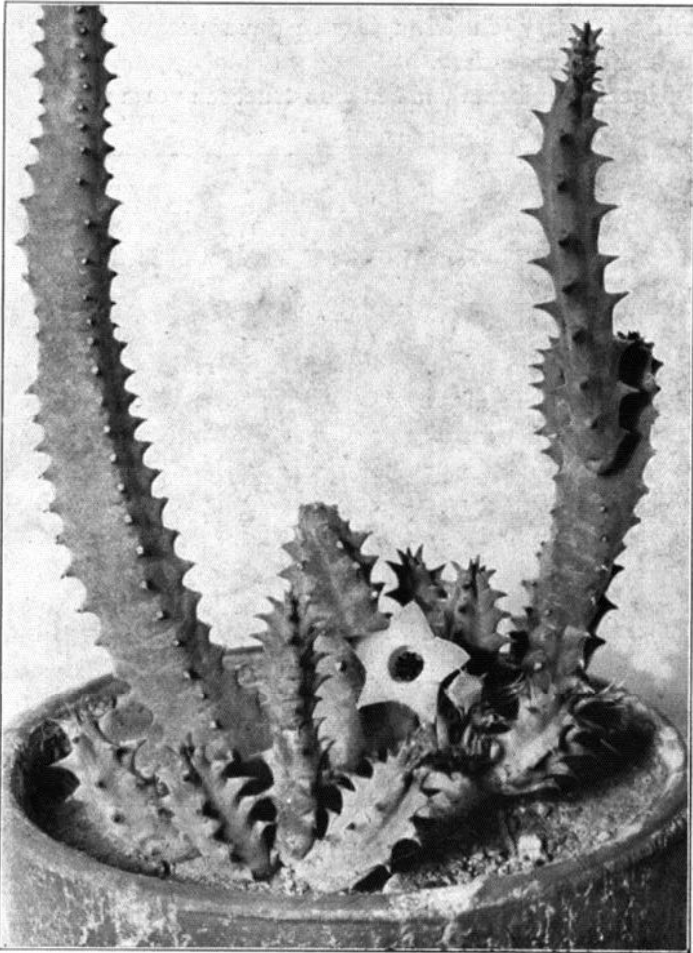
HUERNIA IN WOORD EN BEELD. (II.)

Door M. C. KARSTEN.

(Vervolg en slot van blz. 75.)

Huernia primulina N.E.Br. (Afb. 4-5.) De „Sleutelbloem H." (Plagiostelma).

Deze plant lijkt op de voorgaande, waaraan ze verwant is. Ze verschilt echter door kleinere en meer onregelmatig gevormde stammetjes, waarvan de ribben soms spiraalvormig gedraaid zijn. Ook de bloemen zijn wat kleiner dan die van *H. brevirostris*.

4 . *Huernia primulina* N.E.Br.

(iets verkleind).

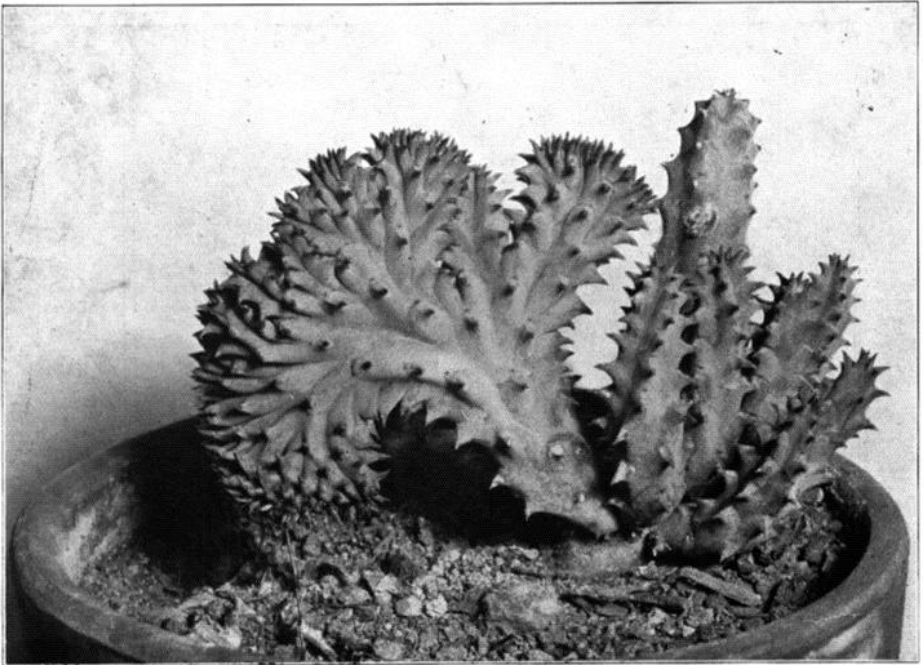
Photo Boyd L. Sloane.

ze worden niet grooter dan $2\frac{1}{2}$ hoogstens 3 c.M. in diameter. Wat de kleur der bloemkroon aangaat, missen we hier de kleine rode stippen, waardoor ze er minder fantastisch uitziet dan de ander. Overigens is de kroon van eenzelfde lichte groenachtig-

gele kleurschakeering, die zich bij deze soort soms tot warm Primulageel kan verdiepen, aan welke hoedanigheid de plant haar naam te danken heeft. Soms is de binnenzijde der klok basaal iets rood aangelopen.

H. primulina stamt ook uit het Kaapland, ze werd o.a. door Sir Henry Barkly en Mac Owan gevonden en door eerstgenoemde te Kew ingevoerd.

Afb. 5 geeft een beeld van een monstrueusen vorm van *H. primu-*

5. *Huernia primulina* N.E.Br. Monstrueuse vorm.

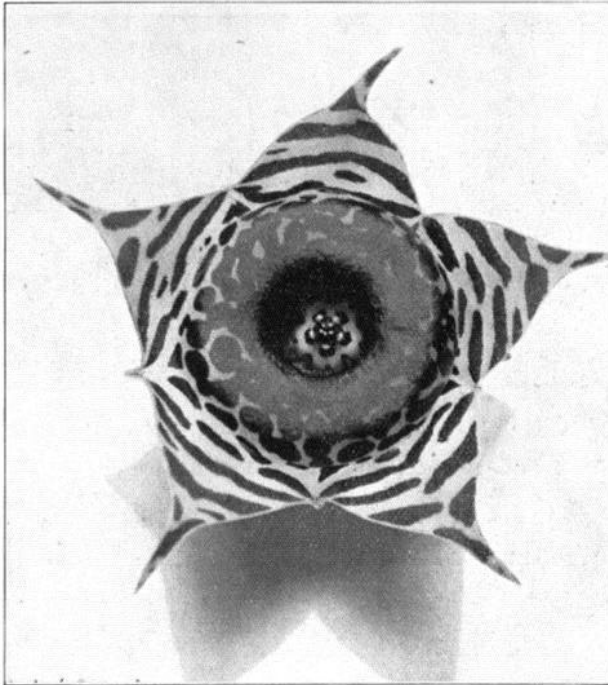
Photo Boyd L. Sloane.

lina. Een der stammetjes is hanekamvormig uitgegroeid en verbreed. We kunnen dezen vorm *H. primulina* N.E.Br. var. *cristata* noemen.

Huernia zebrina N.E.Br. (Afb. 6.) De „zebra-achtige *H.*” (Plagiostelma).

Deze vormt 5-8 c.M. lange en 8-10 m.M. dikke (met inbegrip der tandvormige uitsteeksels) stammetjes, die \pm 5-ribbig en groen van kleur zijn. De tanden zijn hier bijzonder krachtig ontwikkeld.

De bloemen zijn groot (35-45 m.M. in diameter) en ware juweeltjes van kleur en teekening. Het portret, dat de heer Sloane van één enkele bloem dezer soort heeft gemaakt, en dat men hierbij vindt gereproduceerd, spreekt wel voor zichzelf! De bloemzoom is allersierlijkst geteekend met okergele banden op een teer donkergekleurd fonds, varierende van heel donkerpurper (bijna zwart!) tot de kleur van versch gesneden rauwe lever! De lichte teekening zet zich op den dikken, glimmenden wal, die den mond

6. *Huernia zebrina* N.E.Br.

(± 2 X nat. grootte).

Photo Boyd L. Sloane.

der kroonbuis of klok omgeeft, nog voort in den vorm van vlekken en stippen. De lobben en hoorns der corona zijn op de afbeelding duidelijk te zien ; de buitenste en binnenste corona laten zich heel makkelijk onderscheiden. Is het nog noodig te zeggen, dat de plant haar naam ontleent aan de zebra-achtige teekening der bloemen?

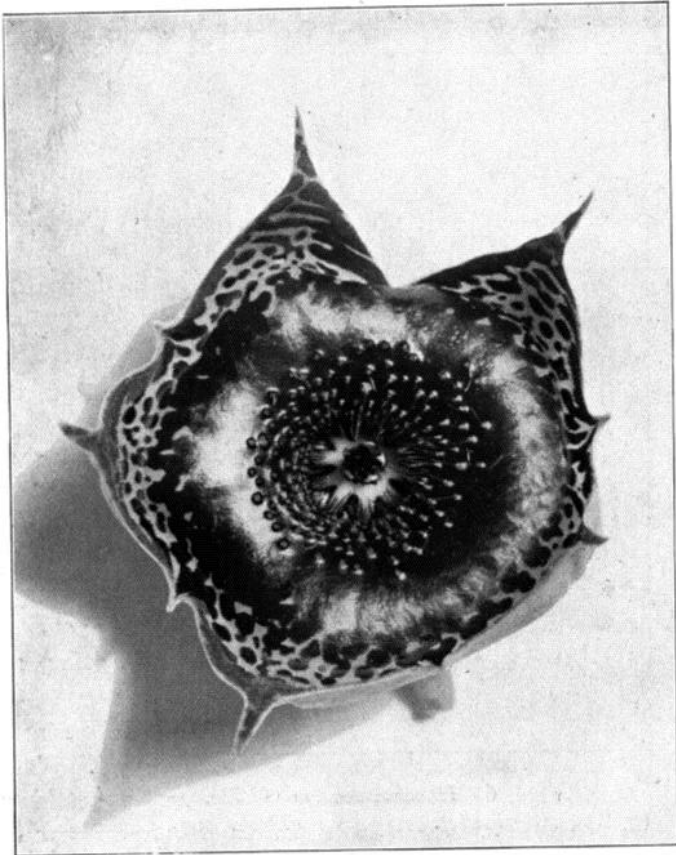
Ze is makkelijk in de cultuur en een willige bloeier.

H. zebrina hoort thuis in Zoeloeland en werd oorspronkelijk door mevr. K. Saunders ontdekt.

Huernia transvaalensis N.E.Br. (Afb. 7.) De „Transvaalsche H.” (Orthostelma).

Dit is een vrij laag blijvende plant, die talrijke 4(-5?) ribbige stammetjes vormt. De ribben zijn scherp afgescheiden en grof getand.

De bloemen dezer soort toonen een sterke gelijkenis met die

7. *Huernia transvaalensis* N.E.Br.

(1 1/2 X nat. grootte).

Photo Boyd L. Sloane.

van *H. zebrina*. Wanneer we de afbeeldingen vergelijken, vallen dadelijk punten van overeenkomst op, zooals de zebra-achtige teekening van den bloemzoom en de breede wal rond de middenholte. Toch behoort de Transvaalsche *Huernia*, gezien de vorm

van de hoorns der binnenste corona (recht, priemvormig en boven de helmknoppen uitstekend) tot een andere groep en wel n°. 2. de Orthostelma. Evenwel is bij deze soort de ringwal effen donkerpurper of meer roodbruin van kleur, zonder één enkele stip. De sterk gewelfde ringwal (die zich dank zij zijn zeer glimmend oppervlak heel moeilijk laat fotografeeren) geeft de bloem wel een heel bijzonder cachet. Eigenlijk beheerscht hij haar geheel! In de inzinking of holte binnen den wal vallen in de eerste plaats de zeer talrijke, in een haarvormige punt uitlopende, ronde, glimmende papillen op, die een bijzonder kenmerk dezer soort vormen, en dan te midden hiervan de verschillende deelen van het dubbele bijkroontje ; de buitenste en binnenste corona laten zich duidelijk van elkaar onderscheiden. Door James West, een bekend Amerikaansch succulentenkundige, worden *H. zebrina* en *H. transvaalensis* met het oog op haar duidelijk ontwikkelden, zeer domineerenden ring „reddingsboeiplanten” genoemd. Een juistere typeering is welhaast niet denkbaar!

H. transvaalensis werd oorspronkelijk gevonden bij Crocodilpoort in Transvaal.

De hierbij afgebeelde bloem toont een eigenaardige afwijking, de bloemzoom telt maar 9 slippen, dus één te weinig. Het aantal groote slippen is 5, dus normaal, daarentegen is een der kleine slipjes (eigenlijk niet grooter dan een puntje) weggefallen. De afbeelding geeft de bloem op 1 1/2 X de oorspronkelijke grootte weer.

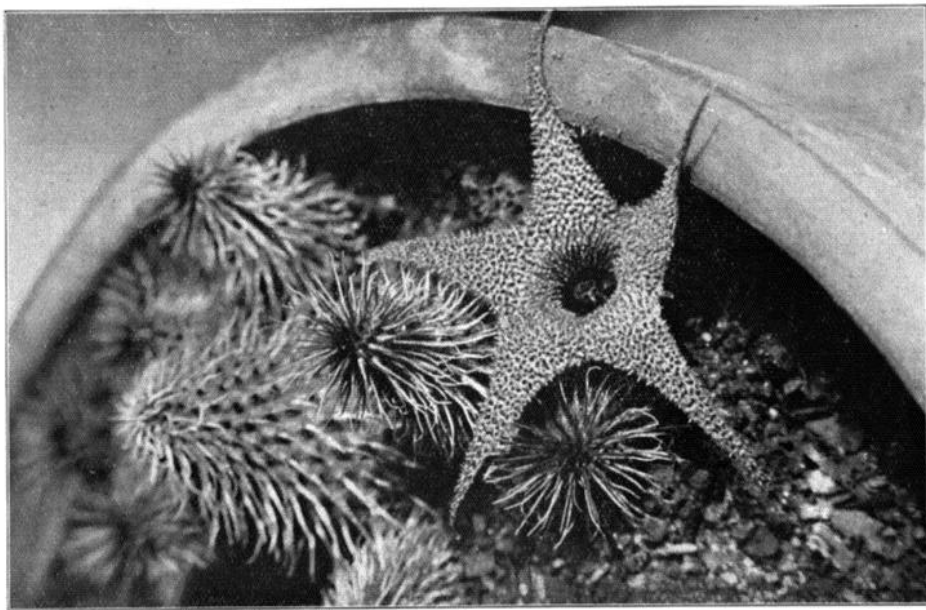
Huernia Pillansii N.E.Br. (Afb. 8.) „Pillans' H.” (Calostelma).

Dit is een kleine plant ter hoogte van 5 à 7 1/2 c.M., met slanke sierlijke stammetjes, die zoo dicht bezet zijn met kleine, weeke tanden, dat ze den indruk verwekken over hun geheele oppervlak behaard te zijn. Deze *Huernia* onderscheidt zich van alle andere soorten door het groote aantal ribben : de stammetjes tellen niet minder dan 20 à 24 ribben, zijn fraai donkergroen van kleur, wat echter bij blootstelling aan het zonlicht in rood kan overgaan.

De bloem is klokvormig met sterk afstaande, spits toeloopende, 10-12 m.M. lange slippen, bleekgeel, dicht bezet met fijne roode stippen en over haar geheele oppervlak (d.w.z. de binnenzijde der kroon) behaard met eigenaardige, papilvormige, roodgepunte haren.

De soort is wat teerder dan de meeste andere *Huernia*'s: men moet zeer voorzichtig zijn met gieten, vooral wanneer de plant in rust is.

H. Pillansii werd door N. S. Pillans en Dr. R. Matloth in het jaar 1904 in de Karroo gevonden. Deze soort is wel een

8. *Huernia Pillansii* N.E.Br.

(± 1 1/2 X nat. grootte).

Photo Boyd L. Sloane.

zeer opvallende verschijning ; de bloem, die wel wat van een zeester weg heeft, vormt met de borstelige stammetjes een fantastisch geheel !

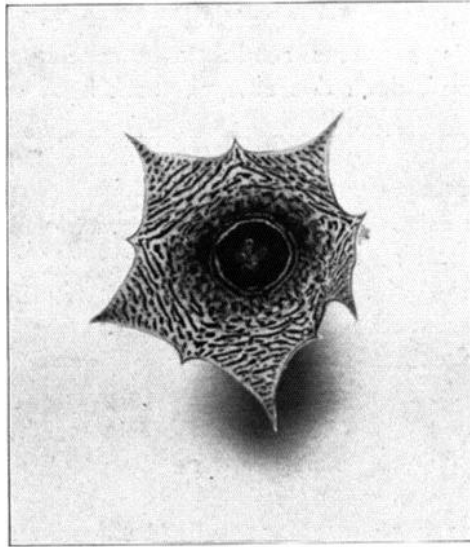
Huernia Loeseneriana Schlechter. (Afb. 9.) „Loesener's H.” (Calostelma).

Een kleine soort, met vierkantige stammetjes, die slechts 3-4 c.M. hoog en 1-2 c.M. dik worden: te zijn groen van kleur, iets rood aangelopen en met weinig in 't oog vallende 2-3 m.M. lange tanden bezet.

De duidelijk klokvormige bloemen zijn slechts klein, nauwelijks 25 m.M. in diameter: de bloemkroon is aan de binnenzijde bleek geelwit van kleur, wordt echter naar het midden donkerder; ze is dicht bezaaid met roode stippen, terwijl er zich diep in de klok nog eenige roode dwarsstreepjes bevinden. Verder is ze over haar heele oppervlak met korte, papilachtige haren bezet. De

buitenzijde der kroon is opmerkelijk door 20 duidelijk afstekende nerven.

Het vaderland dezer kleine, maar aanbevelenswaardige soort is

9. *Huernia Loeseneriana* Schlechter.

(± 1 1/2 X nat. grootte).

Photo Boyd L. Sloane.

Transvaal: ze komt daar voor op een hoogte van 1600 M.: o.a. bij de Olifantsrivier en op rotsachtige plekken in de bergen rond Pretoria (Schlechter, Burtt-Davy).

Huernia Hystrix N.E.Br. (Afb. 10- 11.) De „stekelvarken H.” (Podostelma).

Deze vormt tot 12 c.M. hooge, licht grauwgroene, 5-kantige stammetjes, die zonder de tanden mee te rekenen ± 9 m.M. dik worden. De recht afstaande tanden zijn krachtig ontwikkeld en hebben een scherpe spits, die later echter verdroogt en afvalt.

Volgens de indeeling kwam *H. Hystrix* het laatst aan de beurt, maar zeker kunnen we hier het Jast but not least” in toepassing brengen, want te is lang niet de minste van de soortenreeks, die we hier de revue hebben laten passeeren! De „stekelvarken Huernia” (een naam, die haar gegeven werd naar aanleiding van de wonderlijke oppervlaktestructuur van den bloemtoom) is zonder

twijfel de merkwaardigste van alle *Huernia*'s. Zag men ooit vreemder bloem? Wat de kleur betreft is de kroonbuis of binnenzijde van de klok zwavelgeel en met concentrische roodbruine fijne dwarslijntjes en stippen versierd. De middenholte is overigens kaal, wat niet gezegd kan worden van den breed-slippigen bloemzooam. Deze is eveneens roodbruin geteekend en gestippeld op gelen ondergrond, doch daarentegen dicht bezet met roodgepunte

10. *Huernia Hystrix* N.E.Br.

(1 1/2 X nat. grootte).

Photo Boyd L. Sloane.

baren, die zooals de afbeelding laat zien, eigenlijk meer de gedaante van papillen hebben. En zóó overdadig is die beharing, dat de 5 korte spitsjes van den bloemzooam er geheel onzichtbaar door zijn. De dikke gespikkelde voetvormige coronahoortjes (binnenste corona!) vallen in de middenholte dadelijk op. De slippen of segmenten der buitenste corona zijn rechthoekig en ook duidelijk zichtbaar (rechts boven !)

Onze laatste afbeelding (no.11), die een bepaald artistieken indruk maakt stelt een bloemknop dezer soort voor. De eigen-

aardige zijdelingsche uitsteeksels aan den knop vormen later de korte spitsjes van den bloemzoom. Die knop is ook een aardig object!

H. Hystrix is herkomstig van het Oostelijke Kaapland : ze werd

11. *Huernia Hystrix* N.E.Br.
(vergroot). Photo Boyd L. Sloane.

o.a. door Wood en Pillans op bergen in Natal gevonden, terwijl ze ook in de Oranje Vrijstaat en Transvaal (volgens Schlechter) moet voorkomen.

RECTIFICATIE.

In het eerste gedeelte van ons artikel over *Huernia*, verschenen in het April-no., hebben we op blz. 67 als woonplaats van den heer Boyd L. Sloane per abuis Los Angeles opgegeven, in plaats van **Pasadena** (Calif.) In Los Angeles woont een andere medewerker aan ons maandblad, nl. de heer G. A. Frick.

We willen van de gelegenheid gebruikmaken er onzen geachten Redacteur op te wijzen, dat Justus Heurnius niet als kruidkundige aangemerkt kan worden. Zie het begin van White en Sloane's bijdrage (bldz. 61).

M. K.

HET LEEKENHOEKJE.

**Correspondentie deze rubriek betreffende, te richten aan het adres:
van Ostadelaan 23, Hilversum.**

De vorige maand was er nog juist gelegenheid om de 2 foto's, die door Mej. v. d. Thoorn waren afgestaan, op te nemen, de bijgevoegde plantbeschrijving moest achterwege blijven, dus laten wij daarmede deze maand beginnen.

Echeveria pubescens behoort tot de mooiste *Echeveria*'s en heeft dezen goeden naam te danken aan de fraaie fluweelen blad-rozetten en de sierlijke wijze, waarop de plant groeit. De oude stengels krijgen een warme rood-bruine kleur, welke met de grijs-witte dicht behaarde bladen een mooi contrast vormt. De bloemtrossen verschijnen vroeg in het jaar en openen op het einde van Februari of in Maart de rood en gele kelken.

De plant geeft gemakkelijk stekken en is ook uit stukken van den bloemstengel voort te kweken.

Crassula rosularis komt niet algemeen in verzamelingen voor. Toch is het een dankbare plant, die niet veel zorgen vereischt: ieder hoekje voor lief neemt en jaarlijks een groot aantal nieuwe rozetten vormt. De lange smalle bladen zijn donkergroen, de kleur van de naar honing riekende kleine bloemen is wit.

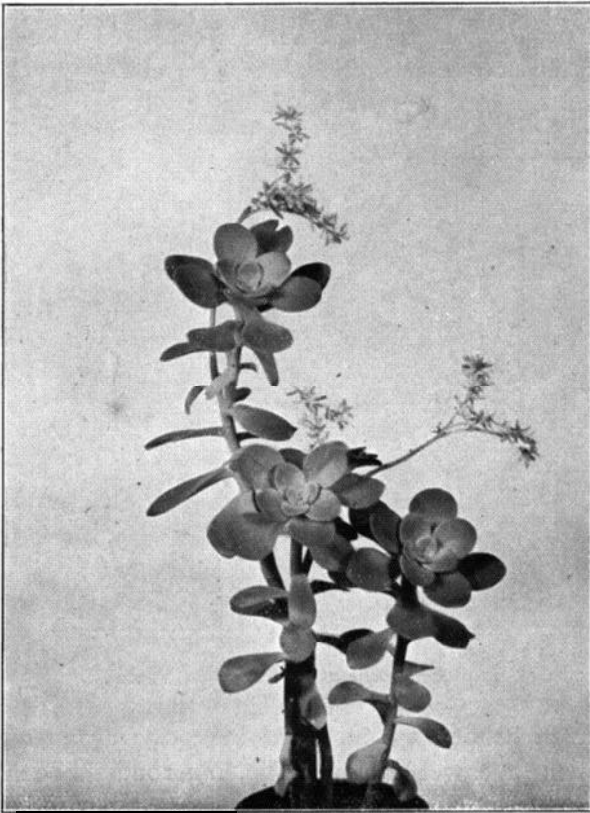
Van *Cremnophyla nutans* wordt beweerd, dat de plant veel vocht verdragen kan.

Van de schrijfster ontvingen wij de toezegging dat ze iedere maand een steentje zou bijdragen voor deze rubriek, wie volgt (volgen), dan komt dit hoekje pas tot zijn recht. Hieronder volgt haar bijdrage voor deze maand.

Sedum Palmeri.

Dit is nu eens echt een plantje voor het leekenhoekje, omdat iedere leek het net zoo goed kan kweken als een veteraan in de vetplantenliefhebberij, specialiteit in moeilijke Mesems of in *Astrophyten*. Als men in dezen tijd van het jaar een stek oppot en die, zoodra de zomer in het land is gekomen, buiten op een zonnig beschut plekje zet, behoeft men er vérder niet naar om te zien; totdat het najaar koude nachten en regenachtige dagen brengt. Dan zet men het plantje in de kamer op de vensterbank, zoo dicht mogelijk bij het glas en geeft het gelijk met de andere kamerplanten water, met dat verschil, dat het niets hindert als

men het eens twee of drie weken vergeet; iets wat andere planten niet straffeloos toelaten. Op het eind van Januari of in Februari beloont de *Sedum Palmeri* deze geringe zorg en moeite met aardige trosjes bloemen: juist in een tijd, dat men een bloeiende plant zeerste op prijs stelt.

Sedum Palmeri.

Photo J. B. Lindeyer. Den Haag.

Tegen de grijsgroene bladretten steken de lichtgele bloemen heel mooi af.

Het verdient geen aanbeveling deze *Sedum* tot een groote plant op te kweken, omdat zij dan meestal vrij woest wordt, hetgeen de schoonheid niet verhoogt. Daarom is *Sedum Palmeri* juist zoo'n aardig plantje voor den liefhebber, die met de overtollige

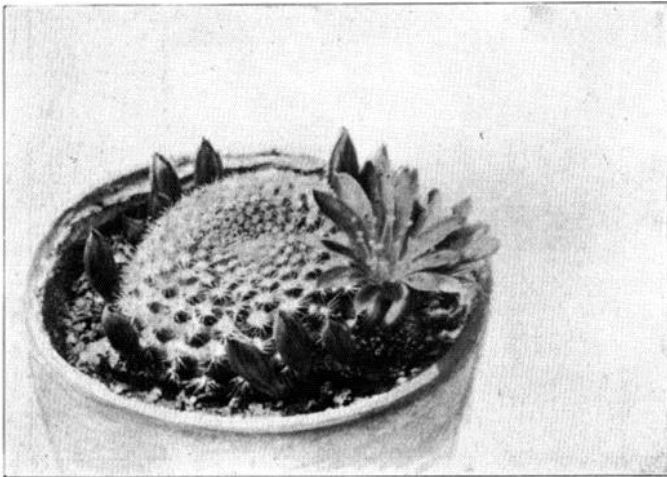
stekken anderen weer een genoeg kan doen. Zoolang de voorraad strekt, stuur ik op aanvraag, graag een stekje.

De plant is genoemd naar Dr. Eduard Palmer.

J. J. E. v. D. TH.

* * *

Dank zij de heldere zonnige dagen in dit voorjaar, kunnen wij reeds nu profiteren van de bloemenweelde, en dan het vooruitzicht, dat er nog meer schoons in 't verschiet is, gezien de vele planten die nu knop gevormd hebben.

Echinocactus minusculus. Web.

Het zaaien hebben wij uitvoerig in vorige maanden beschreven, Wij hebben evenwel een methode, om zonder bodemwarmte te zaaien, toegepast in navolging van Mevr. v. d. Wilt te Utrecht en met succes. U kunt dit nu ook nog probeeren.

Plaats de zaaipan in een bak, waarin eenige centimeters water staat, zoodat de aarde door en door vochtig blijft. In de volle zon wordt het zaad tot kiemen gebracht en na de kieming de dekruid verwijderd. Nu komt het voor, dat sommige kiemplantjes op den grond liggen, dit zijn de boosdoeners. Deze worden verwijderd en opgepot. Laten wij die liggen, dan gaan ze smeulen en in minder dan geen tijd zijn al uw zaailingen verdwenen. Na de kieming mag de zaaipan niet voortdurend in 't water staan dit is ook schadelijk, dus zoo nu en dan de zaaipan boven het

water in den bak plaatsen, zoodat het overtollige water een uitweg kan vinden.

De zaailingen van de vorige maanden worden nu overgezet in een bak of pot. Wij plaatsen ze nu zoo, dat ze ruimte genoeg hebben om uit te groeien tot het volgend voorjaar.

De verpottede planten hebben zich weer hersteld, indien wij met zorg verpot hebben, worden wij er nu voor beloond. Allerwege nieuw groei, dien wij met belangstelling gade slaan.

Mocht het voorkomen, dat een mooie zuilcactus bij het verpotten of door een ongeluk in tweeën breekt, handel dan zooals de Heer Breithardt te Helmond, plaats de stukken weer precies op elkaar en in minder dan geen tijd hebt U weer één plant. Er dient natuurlijk voor gezorgd te worden dat er geen vocht tusschen de beide deelen komt.

Nu gaan we eens zien van welke planten we stekken kunnen afnemen voor ruilmateriaal of voor een goed doel. (Zie Aprilnummer „Wie helpt“).

Door in het wilde weg maar stekken af te nemen wordt menige plant voor goed bedorven. Feitelijk moest men geen stekken snijden, als te overtollig zijn, laten ze wel van zelf los.

In geen geval moeten stekken afgenomen worden op één in 't oog loopende plaats.

We nemen stekken van planten die goed aan den groei zijn. Het spreekt van zelf, dat stekken van deze planten spoedig wortel maken. Niet alle planten zijn evenwel geschikt om af te stekken: *Mam. bombycina* b.v. schijnt het zeer onplezierig te vinden wanneer men haar kroost wegneemt, de plant lijdt daar wel terdege onder, zoo is het ook gesteld met *Mam. plumosa*.

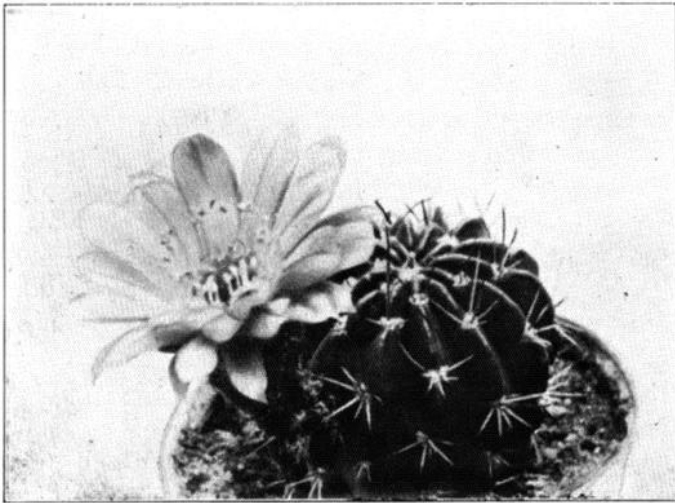
Het stekken snijden geschiedt met een scherp mes en wij dragen zorg, dat de snijwond zoo klein mogelijk is, dus zoo dicht mogelijk bij de moederplant.

Sommige planten zooals *Euphorbia*'s, *Stapelia*'s en sommige *Mamillaria*'s laten overvloedig sappen vloeien. Dit gaan wij tegen door de wond direct te bedekken met gemalen houtskool. Het is goed om alle snijwonden ook van planten, die niet bloeden, te bedekken met houtskoolpoeder om het indringen van vocht te beletten. Stekken worden niet direct opgepot maar eenige dagen te drogen gelegd, niet in de zon, anders verdampen de aanwezige vochtdeelen.

Het oppotten geschiedt na 2 of 3 dagen in een grondmengsel

van tuinaarde en zand. Wij plaatsen de stekken — op — en niet — in — de aarde. Om weggroten te voorkomen strooien wij wat houtskoolpoeder op de aarde. Lange stekken worden van te voren aangebonden waardoor ze steun vinden. Groote Echinopsisstekken worden, om omvallen te voorkomen, tusschen een viertal stokjes geplaatst.

Nu plaatsen wij de stekken warm, doch niet in de zon. Na verloop van eenigen tijd bespeuren wij nieuwgroei en kunnen wij

Echinopsis Pentlandii S.-D. Var. Maximiliana.

aannemen, dat het proces van wortelvorming goed is afgelopen.

Ongeduldige verzamelaars willen wij aanraden niet elk oogenblik van den dag de wortelvorming te gaan controleren. dit is het paard achter den wagen spannen.

Verkeert eene Mamillaria soms in verren staat van ontbinding en wenscht men toch in 't bezit te blijven van hetzelfde soort, haal dan eenige nog gezonde tepels van de plant en behandel die als stek. Het duurt wel verbazend lang voordat wij weer in 't bezit zijn van een toonbare plant, maar in den uitersten nood is het een redmiddel.

Het materiaal, dat wij bij kille nachten voor afdekking der bakken gebruiken, wordt overdag niet vochtig (door dauw of regen) opgeborgen maar behoorlijk gedroogd. Vochtig materiaal voor afdekking geeft meerdere afkoeling.

Het ongedierte viert, naarmate het warmer wordt, hoogtij. Wij inspecteeren dus alle stekken, die ons welwillend worden afgestaan, alvorens ze in de collectie te plaatsen. Wij zijn er natuurlijk van overtuigd, dat iedereen zijn (haar) planten vrij van ongedierte houdt voor zoover men daartoe in staat en daarom lijkt bovenstaande waarschuwing iets op een soort wantrouwen. Dit is onze bedoeling niet. Maar laten wij niet vergeten, dat niet iedereen scherp van gezicht is en de meeste menschen zich verbeelden dit wel te zijn en zich daarom niet van een hulpmiddel, b.v. een loupe, willen bedienen. Nieuwkoopjes, Mej. Valk te den Haag mag dezen raad wel ter harte nemen, moeten zeer zeker nagezien worden, ook al komen ze van een ervaren kweeker, onder hen zijn ook kortzichtige lieden.

In het uiterste geval kunnen wij enting toepassen. Dit is een routinewerk. Wilt U zich daarin bekwamen dan geven wij U in overweging gaat eens kijken bij iemand die er slag van heeft, er zijn zooveel manieren om dit met succes te volbrengen.

EDEL COMPOST.

NATUURMEST VOOR BLOEMEN EN PLANTEN.

Bij wetsbesluit van 7 Maart 1930 stelde de Staat der Nederlanden zich garant ten waarborge voor de gemeente 's Gravenhage, dat de N.V. Vuil-afvoer Maatschappij „V.A.M.” te Wijster (Drente) haar verplichtingen, ten opzichte van het overnemen der gewone afvalstoffen, omfattende huisvuil, veegvuil en rioolmodder getrouwelijk zal nakomen en dat de Regeering haar volle medewerking zal verleenen ter oplossing van alle moeilijkheden, welke zich bij den afvoer van de afvalstoffen kunnen voordoen.

Door de N.V. V.A.M. wordt uit het van 's Gravenhage aangevoerde huis- en stratenvuil op hare terreinen te Wijster een compost vervaardigd, welke, door de geheel bijzondere werkwijze, niets gemeen heeft met het gewone straatcompost, zooals dit door de verschillende gemeentelijke reinigingsdiensten wordt verwerkt. De V.A.M. compost bevat absoluut geen schadelijke bestanddeelen, alle plantaardige en dierlijke parasieten zijn door het fermentatieproces ten eenenmale vernietigd. Grove afvalstoffen, zooals steenen, cokes, metalen, enz. worden door vernuftig ingerichte machines tijdens het bewerkingsproces nauwkeurig uitgesorteerd,

zoodat ten slotte een geheel verteerde, vruchtbare humus overblijft, welke rijk is aan voor de voeding der planten belangrijke stoffen ($\pm 5\%$ stikstof, 5% fosforzuur, 2% kali, 26% kalk, 22% vocht en 23% organische stoffen). Maar de grootste waarde van deze natuurmest is gelegen in haar bijzondere bacteriënwerking. Het is toch bekend, dat de gewassen, zullen ze naar behooren kunnen gedijen, over bepaalde in den bodem aanwezige bacteriën moeten kunnen beschikken. Deze bacteriën vindt men voornamelijk in de van plantaardige stoffen afkomstige humus. Daar het stads- vuil, na verwijdering der onverteerbare stoffen, bijna geheel uit plantaardige stoffen bestaat, is het verklaarbaar, dat de V.A.M. compost uitermate bacteriënrijk is. Voor lichte zand en zware kleigronden is deze compost dan ook een waardevolle natuurlijke meststof, en als zoodanig wordt ze hoe langer hoe meer aangewend. Ook in groentekwekerijen bleek deze compost, door den grond heen gewerkt, verrassende resultaten op te leveren.

De N.V. V.A.M. is er nu toe overgegaan, uit deze gewone gezuiverde compost welke voor den landbouw bestemd is, een extra fijn gezeefde product onder den naam „Edel-compost” in den handel te brengen. Deze „Edel-compost” is een grof korrelige, dofzwarte, vrijwel reukelooze humusaarde, welke in blikken bussen van 1 K.G. inhoud beschikbaar wordt gesteld.

Voor de succulenten lijkt ons deze Edel-compost door haar hoog kalkgehalte, maar bovenal door dé rijke bacteriënwerking een uitnemende stof om door de gewone tuinaarde heen te mengen. Aangegeven wordt bij het verpotten één deel „Edel-compost” met 4 deelen tuinaarde te vermengen. Wij hebben een deel onzer planten in een zoodanig mengsel verpot en hopen hiermee gunstige resultaten te bereiken. Vooral ook met het oog op wortelluis hebben wij goede hoop, dat de bacteriënwerking van „Edel-compost” een krachtig hulpmiddel zal zijn.

G. D. D.

PHYLLOCACTUS OXYPETALUS. LINK.

Tot een der mooiste bloemen van de Natuur, althans van de cactusfamilie, moet zeker wel die van *Phyllocactus oxypetalus* Link gerekend worden. Zooals bekend is het een nachtbloeier en is de bloem slechts eenige uren van den nacht open. Maar gedurende die enkele uren verspreidt de bloem dan ook een pracht en een

weelde die met geen pen te beschrijven zijn. De bloem is smetteloos wit van kleur en heeft een omvang van ongeveer 22 c.M. (Alw. Berger geeft in zijn „Kakteen” een omvang van 12 c.M.). Ook heeft rij een fijne bloemengeur, maar het is me niet gelukt die nader te definieeren. De foto is met kunstlicht genomen, een elektrische peer van 75 Watt was op de bloemen gericht en de

Phyllocactus oxypetalus.

Photo Mr. Joakim.

belichtingstijd was ongeveer 10 minuten met een Zeiss-Tessaslens van 4,5. Op deze foto, welke een vergrooting is van de filmgrootte 6 X 9 kan men den vorm der bladeren goed onderscheiden en deze komen volkomen overeen met de afbeelding op pag. 102 van Berger's boek.

Batavia.

Mr. E. E. G. JOAKIM.

CONTRIBUTIE 1933.

De leden, die nog in gebreke zijn gebleven hun contributie over dit jaar te voldoen, de postkwitantie (tevens bewijs van lidmaatschap) onbetaald terug heten gaan, worden beleefd, doch *dringend* verzocht het verschuldigde bedrag (**f 3.-- plus f 0.20 inningskosten**) vóór 20 Mei a.s. over te maken, indien zij prijs stellen op een *ononderbroken toezending van het Maandblad*.

Ons gironummer is: 133550, HEESCH bij Oss, t.n.v. Penningmeester Ned. Vereen. v. Vetplantenverz.

Aan de buitenlanders 1

De leden onzer Vereeniging in Ned.-0 Indië, België, Duitsland en Amerika, die nog niet over 1933 betaalden, worden verzocht de contributie ad **f 4.- (vier Gulden, holländ. Währung; four Guilders, Dutch currency)** even per postwissel (Postanweisung : International money-order) aan onderstaand adres over te maken:

**S. P. C. VAN ROMUNDE, Penningmeester „Succulenta”,
HEESCH bij Oss. Holland.**

In het a.s. Juni-no. verschijnt een verslag der in Januari j.l. gehouden Jaarvergadering. Gebrek aan de noodige plaatsruimte is oorzaak, dat het verslag nog niet in ons maandblad kon worden opgenomen.

DE SECRETARESSE.

INHOUD: Echinopsis Caespitosa. — Huernia in woord en beeld. (II). — Het Leekenhoekje. — Edel Compost. Natuurmest voor bloemen en planten, — Phyllocactus Oxypetalus. — Contributie 1933.
